

Cambres pròpies | Eva Armisen & Eva Piquer | Actualitzat el 17/03/2020 a les 18:43

M'ho enduré tot cap a casa

O puc engrapar l'enyor per la solapa i mirar-me'l com si el volgués radiografiar

Eva Armisén

Cuando vos sabés que nada de lo que te pase va a ser peor de lo que te pasó, te da como cierto poder. Que ja no li preocupen gens els petits sotrac, explica. Llavors l'insulten des d'un cotxe i ell s'exalta tant com abans.

El gag de la pel·lícula em pica l'ullet. Jo també m'he sentit invencible perquè conec la derrota.

Però que no em posin a prova amb un brètol que crida al volant, ara que em regalo -que em torno a regalar- xocolata amb sal i albergínies amb mel.

Visc en un pis sense balcó però amb milers de llibres. Puc llegir, escriure i fer veure que nedo en sec. Puc llegir, escriure i fer veure que distrec l'enyor. O puc engrapar l'enyor per la solapa i mirar-me'l com si el volgués radiografiar. L'enyor és líquid i surt pels ulls i els científics no ho saben, em diu una amiga. El meu és gasós i se'm fica al llit i descansa als prestatges i es dutxa amb mi.

No hi estem malament, aquí tancats. Tenim una guitarra, aigua calenta i un dolor al pit que potser és el virus o potser és la por o potser és tot el que voldríem a prop però no. El mar. El sol de primavera a la pell. El gronxador d'un parc sense nens. Els petons d'encomanar-se amor. El coratge d'estimar els malgrats.

El poder te'l dona saber que vindran noves foscsors i que no val la pena respirar a mig gas. Quan hagi deixat d'acabar-se el món, sortiré a atrapar el mar i el sol i el gronxador i els petons i el coratge. Me n'ompliré la boca i les mans i les butxaques i m'ho enduré tot cap a casa.

Com si no sabés, o perquè ho sé, que el món s'acaba de veritat.

Eva Piquer